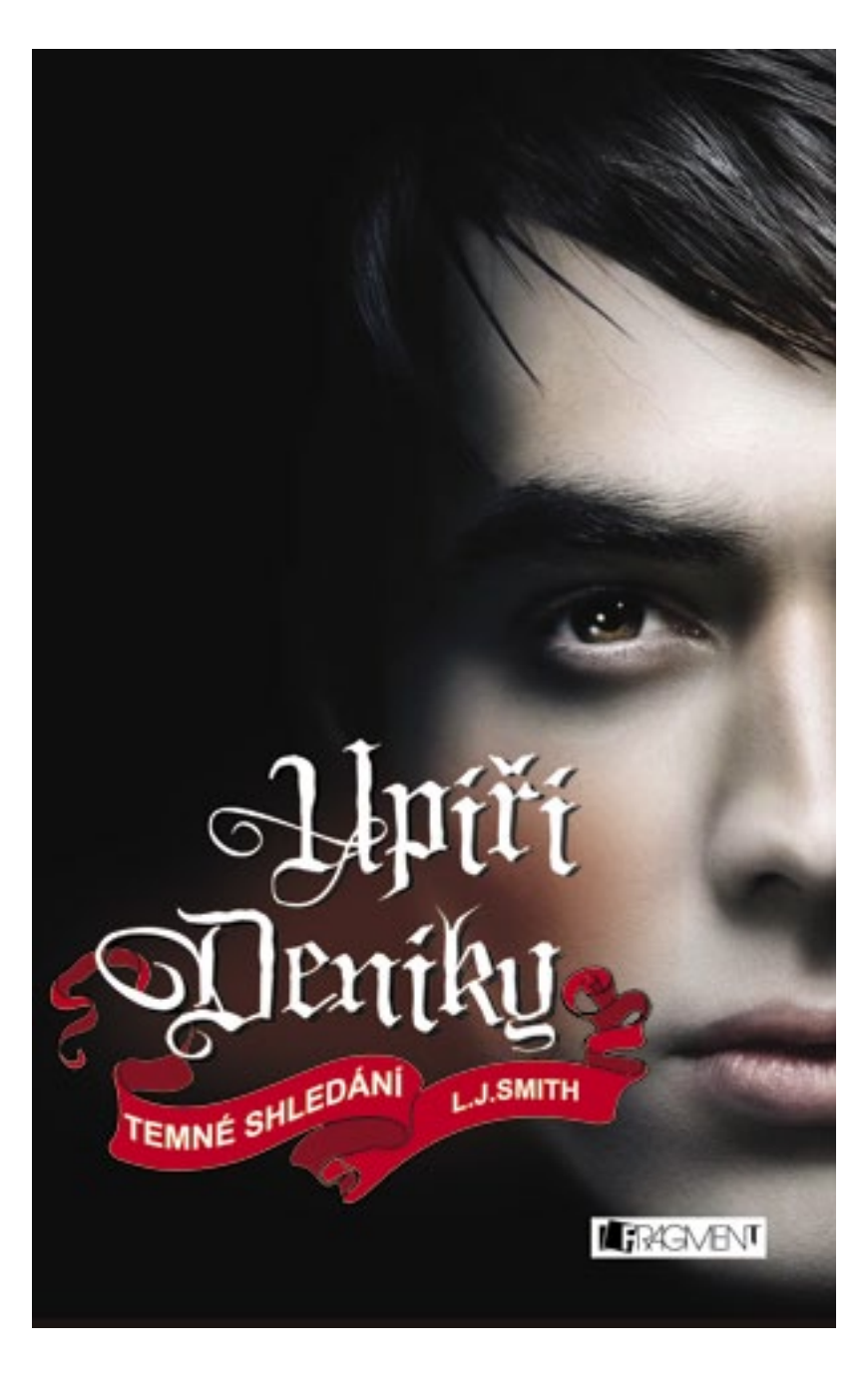

Upíří Deníky

TEMNÉ SHLEDÁNÍ

L.J.SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Temné shledání

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

E-knihy v edici:

- L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Souboj**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Zášť**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Temné shledání**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Návrat**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Soumrak**

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Temné shledání – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

1.

Věci by mohly být tak jako dřív,“ řekla Caroline vřele, natáhla se a stiskla Bonnie ruku.

„Ale nebyla to pravda. Nic nemůže být tak jako předtím, než Elena umřela. Nic. A Bonnie měla ohledně toho večírku, který chce uspořádat Caroline, hodně zlou předtuchu. Neurčité hlodání kdesi kolem žaludku jí napovídalo, že to vážně není dobrý nápad.

„Meredith už přece narozeniny *měla*,“ zdůraznila. „Minulou sobotu.“

„Ale neměla žádnou oslavu, opravdový večírek – jako bude tenhle. Máme na to celou noc; moji rodiče se vrátí až v sobotu ráno. No tak, Bonnie, jenom si představ, jak bude překvapená.“

No to teda bude, pomyslela si Bonnie. Tak překvapená, že mě pak zabije přímo na místě. „Podívej, Caroline, věc

se má tak, že Meredith nepořádala žádnou větší oslavu, protože nemá náladu slavit. Připadá jí to... tak nějak... ne-
uctivé...”

„Ale to je právě *špatně*. Elena by přece nechtěla, aby-
chom se přestaly bavit, to přece víš. Milovala večírky.
A byla by naštvaná, že jen tak posedáváme a oplakává-
me ji ještě šest měsíců potom, co nás opustila.“ Caroline
se předklonila a její kočičí oči byly upřímné a naléhavé.
V té chvíli v nich nebylo ani stopy po bývalé lstivosti,
ani stopy po obvyklé nestoudné manipulaci. Bonnie vi-
děla, že to opravdu myslí upřímně.

„Chci, abychom zase byly kamarádky, tak jako dřív,“
pokračovala Caroline. „Vždycky jsme slavily narozeniny
společně, jenom my čtyři, pamatuješ? A vzpomínáš, jak
se kluci vždycky pokoušeli nám večírek nabourat? To by
mě zajímalo, jestli to zkusí i letos.“

Bonnie cítila, jak se jí situace vymyká z rukou. Není
to dobrý nápad, tohle opravdu není dobrý nápad, pomys-
lela si. Ale Caroline pokračovala. Vypadala zasněně
a skoro romanticky, když vzpomínala na staré dobré ča-
sy. A Bonnie neměla to srdce jí říct, že ty staré dobré
časy jsou už dávno pryč.

„Ale vždyť už ani nejsme čtyři, z toho žádná pořádná
oslava nekouká,“ zaprotetovala chabě, když se konečně
zase dostala ke slovu.

„Pozvu i Sue Carsonovou. Meredith s ní vychází dobře, ne?“

Bonnie musela připustit, že ano; se Sue vycházeli všichni. Ale i tak bude muset Caroline pochopit, že věci se už nemůžou vrátit do starých kolejí. Nemůže prostě nahradit Elenu Sue Carsonovou a říct, že je všechno zařízeno.

Ale jak tohle Caroline vysvětlit? Bonnie se zamyslela. A pak ji to napadlo.

„Tak pozvi i Vickii Bennettovou,“ navrhla.

Caroline na ni vyvalila oči. „*Vickii Bennettovou*? To si děláš srandu! Pozvat tu potrefenou mrňavou otravu, která se svlíkla před půlkou školy? Po tom všem, co se stalo?“

„*Kvůli* tomu všemu, co se stalo,“ odsekla Bonnie rozhodně. „Podívej, uvědomuju si, že nikdy nebyla v naší partě. Ale taky už netáhne s těma drsňákama; oni ji nechtějí a ona je z nich vyděšená k smrti. Potřebuje přátele. A my potřebujeme víc lidí. No tak ji pozvem.“

Caroline chvíli bezmocně bojovala s rozčarováním. Bonnie tvrdohlavě vystrčila bradu, založila si ruce v bok a čekala. Nakonec si Caroline povzdechla.

„Tak jo, vyhrálas. Pozveme ji. Ale ty se postaráš o to, aby Meredith přišla v sobotu večer k nám. A Bonnie – nesmí mít ani potuchy, co se děje. Chci, aby tohle bylo opravdové překvapení.“

„No, to teda bude,“ potvrdila Bonnie ponuře. Zarazilo ji, jak se Caroline najednou rozzářila a vřele, impulsivně ji objala.

„Jsem tak šťastná, že máš na věc stejný názor,“ prohlásila Caroline. „A je dobře, že budeme zase všichni pohromadě.“

Vůbec ničemu nerozumí, uvědomila si Bonnie, když Caroline odešla. Co mám udělat, aby jí to došlo? Praštit ji po hlavě? A – panebože – budu to muset říct Meredith.

Ale než přišel večer, rozhodla se, že to možná Meredith opravdu nemusí vědět předem. Caroline chce, aby byla Meredith překvapená; no, a tak by možná Bonnie měla zařídit, aby překvapená opravdu byla. Takhle si aspoň Meredith nebude muset předem dělat starosti. Ano, rozhodla se Bonnie, nejjednodušší bude o tom Meredith *neříct* nic.

A kdoví, napsala si v pátek večer do deníčku, možná jsem na Caroline moc tvrdá. Možná ji doopravdy mrzí všechny ty věci, co nám provedla – jako když se pokoušela ponížit Elenu před celým městem a pomstít se Stefanovi tím, že na něj hodí vraždu. Možná Caroline od té doby dospěla a naučila se myslet i na někoho jiného než na sebe. Možná se na té oslavě budeme opravdu bavit.

A možná mě do zítřejšího odpoledne unesou mimozemšťani, pomyslela si, když zavírala deníček. Mohla jen doufat.

Deník byl jenom levný sešit z papírnictví, na deskách měl vzorek z malých kytickek. Začala si ho vést teprve od té doby, co Elena umřela, ale už na něm začínala být mírně závislá. Bylo to jediné místo, kde mohla říct všechno, co chtěla, aniž by lidé šokovaně vykřikovali: „Bonnie McCulloughová!“ nebo „Ale, *Bonnie!*“

Když zhasínala lampičku a zalézala pod peřinu, stále ještě přemýšlela o Eleně.

Seděla na šťavnatém, pečlivě zastřiženém trávníku, který se rozprostíral na všechny strany, kam až dohlédla. Obloha byla čistě modrá bez jediného obláčku, vzduch vlhký a voňavý. Ptáci zpívali.

„Mám takovou radost, žeš mohla přijít,“ řekla Elena.

„Ale jo,“ odpověděla Bonnie. „No jasně, já taky. Samozřejmě.“ Znovu se rozhlédla kolem a pak se spěšně obrátila k Eleně.

„Dáš si ještě čaj?“

Bonnie měla v ruce šálek. Byl jemný a křehký jako vaječná skořápka. „Ano, děkuju.“

Elena měla na sobě průsvitné, bílé mušelínové šaty z osmnáctého století, které zdůrazňovaly její štíhlou postavu. Pečlivě nalila čaj, nerozlila ani kapičku.

„Dala by sis myš?“

„Cože?“

„Říkala jsem, jestli si k čaji nedáš sendvič?“

„Aha, sendvič. Ale jo, to zní dobře.“ Dostala tenounké plátky okurky pokapané majonézou na lákavém krajíčku bílého chleba bez kůrky.

Celá ta scéna byla nádherná a jiskřivá jako na obraze od Seurata. Warm Springs, tak se jmenuje tohle místo. Kdysi to bývalo oblíbené místo pro pikniky, pomyslela si Bonnie. Ale určitě máme důležitější témata k rozhovoru než jen povídání u čaje.

„Kdo ti teď dělá vlasy?“ zeptala se. Elena si je nikdy nedokázala pořádně upravit sama.

„Líbí se ti to takhle?“ Elena zvedla ruku k hedvábným, jemně zlatým kadeřím svázaným na temeni.

„Je to dokonalé,“ odpověděla Bonnie a znělo to přesně tak, jako když si její máma povídá se známými na večírku Dcer americké revoluce.

„No to víš, vlasy jsou důležité,“ řekla Elena. Oči jí zářily o něco temnější modří než obloha, modře jako lapis lazuli. Bonnie se rozpačitě dotkla svých rudých kadeří.

„Krev je samozřejmě taky důležitá,“ pokračovala Elena.

„Krev? Ale ano, samozřejmě,“ odpověděla zneklidněná Bonnie. Neměla potuchy, o čem to Elena mluví, a cítila se, jako by se procházela na napnutém laně nad propastí plnou aligátorů. „Ano, krev je důležitá, to určitě,“ souhlasila unaveně.

„Ještě sendvič?“

„Děkuju.“ Tentokrát dostala se sýrem a rajčetem. Elena si také vzala jeden a ukousla kousíček. Bonnie ji pozorovala a cítila, jak v ní každou minutou roste nejistota... a pak...

A pak si všimla, jak po okrajích sendviče začíná vytékat bahno.

„Co – *co je to?*“ Hlas se jí zachvěl hrůzou. Poprvé za celou dobu jí to všechno připadalo jako sen. Zjistila, že se nedokáže pohnout, mohla jen lapat po dechu a zírat. Na Elenin sendvič na čtverečkovaném ubruse dopadla hrouda jakési hnědé hmoty. Byl to také kus bahna. „Eleno... Eleno, co to...“

„Ach, tohle my tady jíme,“ usmála se na ni Elena a na zubech měla hnědé skvrny. Ale nebyl to Elenin hlas; byl šeredný a zastřený – a byl to mužský hlas. „Ty taky budeš.“

Ani vzduch už nebyl vlhý a voňavý; najednou byl žhavý a vznášel se v něm odporně sladký zápach hni-jících odpadků. V zelené trávě se objevily černé díry a trávník přece jenom nebyl pečlivě zastřižený, ale neudržovaný a přerostlý. Tohle není Warm Springs. Je na starém hřbitově. Jak to, že si to předtím neuvědomila? Jenže tyhle hroby jsou čerstvé.

„Ještě myš?“ zeptala se Elena a obscénně se zahihňala.

Bonnie pohlédla na svůj napůl snědený sendvič, který stále držela v ruce, a vykřikla. Z jednoho konce visel šu-

pinatý hnědý ocas. Mrštila jím vši silou na nejbližší náhrobek, kde se rozprskl s vlhkým mlasknutím. Pak vyskočila, a zatímco se pokoušela uklidnit bouřící žaludek, zuřivě si otírala prsty o džíny.

„Ještě nemůžeš odejít. Společnost se teprve schází.“ Elenina tvář se také měnila: ztratila vlasy a kůže měla šedou a tenkou jako pergamen. Na talíři se sendviči se cosi hýbalo a v dírách zejících v trávníku také. Bonnie nestála o to vidět to zblízka; bála se, že když to zahlédne, zešílí.

„Ty nejsi Elena!“ zavřískla a dala se na útěk. Vítr jí vháněl vlasy do očí, takže pořádně neviděla. Někdo se za ní vydal; cítila pronásledovatele hned za sebou. Musím se dostat k mostu, pomyslela si a pak do něčeho vrazila.

„Čekal jsem na tebe,“ řekla ta věc v Eleniných šatech – šedá a kostlivá věc s dlouhými zahnutými zuby. „Poslouchej mě, Bonnie.“ Drželo ji to neuvěřitelnou silou.

„Ty nejsi Elena! Ty nejsi Elena!“

„Poslouchej mě, Bonnie!“

Najednou to byl zase Elenin hlas, skutečný Elenin hlas, nebyl ani obscénně pobavený ani hrubý a odporný, ale naléhavý. Přicházel odkudsi zpoza Bonnie a zavanul její noční můrou jako čerstvý chladivý vítr. „Bonnie, rychle, poslouchej...“

Všechno se rozplývalo. Kostnaté ruce na Bonniiných pažích, hřbitov prolezlý ohavnými plazícími se věcmi,

žluklý žhavý vzduch. Na malý okamžik zněl Elenin hlas naprosto jasně, ale pak byl přerušen jako špatné mezi-městské spojení.

„... on pokřivuje a mění věci. Nejsem tak silná jako on...“ pak Bonnie pár slov uteklo. „... ale tohle je důležité. Musíš najít... hned teď.“ Hlas odumřel.

„Eleno, já tě neslyším! Eleno!“

„... snadné zařikávání, jen dvě přísady, o kterých jsem ti teď říkala...“

„Eleno!“

Když se Bonnie vztyčila v posteli, stále ještě křičela.

2.

A to je všechno, co si pamatuju,“ zakončila Bonnie svoje vyprávění, zatímco kráčely s Meredith po Sunflower Street mezi řadami vysokých viktoriánských domů.

„Ale byla to určitě Elena?“

„Ano a na konci se mi pokoušela něco říct. Ale to je zrovna ta zmatená část snu. Jenom vím, že to bylo důležité, hrozně důležité. Co si o tom myslíš?“

„Myší sendviče a otevřené hroby?“ Meredith zvedla jedno své elegantní obočí. „Mám dojem, že mícháš dohromady Stephen Kinga a Lewise Carrolla.“

Bonnie si pomyslela, že Meredith má asi pravdu. Ale ten sen ji přesto dál zneklidňoval; znepokojoval ji celý den – a to natolik, že jí všechny ostatní obavy vypudil z mysli. Ale teď, když se s Meredith přibližovaly

k Carolininu domu, vrátily se dřívější strachy v plné síle.

Měla jsem o tom Meredith říct, pomyslela si a vrhla na vysokou dívku postranní pohled. Nemůže ji nechat, aby tam vešla nepřipravená...

Meredith vzhlédla k rozzářeným oknům s povzdechem. „Opravdu musíš mít ty náušnice zrovna dneska večer?“

„Jasně že jo!“ Už je příliš pozdě. Musí to zachránit, jak se dá. „Až je uvidíš, zblázníš se do nich,“ dodala a uvědomila si ve svém hlase tón zoufalé naděje.

Meredith se zarazila a svým tmavým pohledem pátravě prohlížela Bonniinu tvář. Pak zaklepala na dveře. „Jenom doufám, že Caroline dneska večer není doma. Mohla by nás tam zdržet.“

„Caroline doma v sobotu večer? Nedělej si srandu.“ Bonnie zadržovala dech už tak dlouho, že se jí začínala točit hlava. Její obvykle zvonivý smích vyšel nějak ostře a falešně. „To je teda nápad,“ pokračovala poněkud hystericky. Meredith prohlásila: „Myslím, že dneska večer není doma *nikdo*,“ a zkusila kliku. Bonnie z náhlého popudu zatrylkovala: „Enyky benyky kliky bé...“

Meredith se zarazila s rukou na klice a ohlédla se na ni s obavou.

„Bonnie,“ řekla tiše, „tobě už totálně hráblo?“

„Ne,“ Bonnie zmlkla, popadla Meredith za ruku a na-

léhavě jí pohlédla do očí. Ale dveře už se otvíraly. „Panebože, Meredith, řekni, že mě nezabiješ...“

„*Překvápko!*“ ozvalo se trojhlasně.

„Usmívej se,“ zasyčela Bonnie a postrčila zaraženou kamarádku dveřmi do rozzářeného pokoje plného lo-mozu a padajících konfet. Sama se odhodlaně rozzářila a procedila skrz zaťaté zuby: „Zabiješ mě později... za-sloužím si to... ale teď se prostě usmívej.“

Na konferenčním stolku byly přivázané balonky – ty drahé, od Mylara – a pod nimi hromádka dárků. Dokon-ce nechyběly ani květiny, ačkoli si Bonnie všimla, že ty orchideje dokonale ladí s Carolininým světle zeleným šátkem kolem krku. Byl hedvábný, od Hermèse, s moti-vem vinných listů a hroznů. Vsadím se, že nakonec si dá jednu z těch orchidejí do vlasů, pomyslela si Bonnie.

Modré oči Sue Carsonové byly poněkud nervózní a měla plachý úsměv. „Doufám, žes na dnešní večer ne-měla naplánováno nic důležitého, Meredith,“ řekla.

„Nic, co bych nemohla zrušit železnou tyčí,“ odpově-děla Meredith, ale vře se na ni usmála a Bonnie se ule-vilo. Sue byla tehdy na maturitním plese princeznou v Elenině družině, spolu s Bonnií, Meredith a Caroline. Kromě Bonnie a Meredith to byla jediná dívka na škole, která stála při Eleně ve chvíli, kdy se k ní všichni ostatní obrátili zády. Na Elenině pohřbu řekla, že Elena bude

navždycky královnou školy Roberta E. Leea, a vzdala se své nominace na Sněhovou královnu vánočního plesu na Eleninu počest. Sue měli všichni rádi. To nejhorší máme za sebou, pomyslela si Bonnie.

„Co kdybychom si udělaly společnou fotku tady na pohovce?“ navrhla Caroline a usadila je za květinovou výzdobu. „Vickie, cvakneš nás, že jo?“

Vickie Bennetová tiše a bez povšimnutí postávala opodál. Teď přikývla: „No jasně,“ nervózně si odhrnula z očí prameny světle hnědých vlasů a zvedla fotoaparát.

Chová se k ní, jako by byla nějaká služka nebo co, pomyslela si Bonnie a pak ji oslepil blesk.

Když z polaroidu vyjela fotka, Sue a Caroline se nad ní smály a švitořily, ale Bonnie si všímala detailů. Byla to opravdu dobrá fotka; Caroline vypadala fantasticky jako vždycky: lesklé kaštanové vlasy a světle zelené orchideje před sebou. Meredith měla ve tváři zvláštní odevzanost a ironický nadhled a jakousi neuvědomělou, nezáměrnou temnou krásu. A tady už je sama Bonnie, o hlavu menší než ostatní, s rozčuchanými rudými kudrnami a rozpačitým výrazem. Ale podivná byla ta postava vedle ní na gauči. To je Sue – samozřejmě, že je to Sue – ale na okamžik se jí zdálo, že ty blond vlasy a modré oči patří někomu jinému. Někomu, kdo na ni naléhavě hledí, jako by se zrovna chystal říct něco hrozně důležitého. Bonnie se zamračila na fotku a zuřivě zamrkala.